

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Martiny Kűchlerové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **I. B.**, zastoupena Mgr. Denisou Soukup Hrušákovou, advokátkou se sídlem Viktora Huga 377/4, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křižová 1292/25, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2023, č. j. 55 Ad 4/2022-114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepriznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobkyně v řízení o kasační stížnosti Mgr. Denisy Soukup Hrušákové **se určuje** částkou 8 228 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Okresní správa sociálního zabezpečení ve Žďáru nad Sázavou platebním výměrem ze dne 25. 4. 2022, č. j. 47016/130/8014/25. 4. 2022/75/JP, uložila žalobkyni povinnost uhradit doplatek na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti podle § 4, § 7 a § 13 až § 14b zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“), za rok 2020 ve výši 12 513 Kč (vypočteno z daňového základu ve výši 225 047 Kč). Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2022, č. j. 47000/16898/22/47091/010/TM-OSVČ/PVC1/84/22, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a specifikovaný platební výměr potvrdila.

[2] Žalobkyně zahájila dne 1. 11. 2019 samostatnou výdělečnou činnost (obchod) a tuto skutečnost oznámila Okresní správě sociálního zabezpečení ve Žďáru nad Sázavou. S účinností od 1. 9. 2020 žalobkyně samostatnou výdělečnou činnost přerušila. Dne

7. 4. 2021 podala u okresní správy přehled o příjmech a výdajích za rok 2020, v němž uvedla svůj daňový základ ve výši 73 795 Kč. Dne 30. 12. 2021 podala žalobkyně u Finančního úřadu pro Kraj Vysočina dodatečné přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2020, v němž zvýšila základ daně na částku 225 047 Kč. Důvodem byla úprava (zvýšení) základu daně podle § 23 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o daních příjmů“), o neuhrazenou pohledávku ve výši 151 252 Kč. V návaznosti na to podala žalobkyně dne 5. 1. 2022 u okresní správy opravný přehled o příjmech a výdajích za rok 2020, kde uvedla daňový základ ve výši 225 047 Kč. Následně dne 1. 2. 2022 podala žalobkyně u okresní správy druhý opravný přehled o příjmech a výdajích za rok 2020, kde uvedla opětovně daňový základ v původní výši 73 795 Kč. V dalších podáních pak tvrdila, že došlo k zvýšení základu daně o neuhrazenou pohledávku ve smyslu § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů, nikoliv ke zvýšení dílčího základu daně ve smyslu § 7 zákona o daních z příjmů.

[3] Žalobkyně podala proti výše specifikovanému rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Tvrdila, že položky zvyšující základ daně dle § 23 zákona o daních z příjmů nejsou součástí vyměřovacího základu pro účely pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Pokud žalovaná posoudila zvýšení základu daně o pohledávku jako příjem ze samostatné výdělečné činnosti dle § 7 zákona o daních z příjmů, jednala protiprávně. Žalobkyně doplnila, že pohledávka reprezentuje odměnu žalobkyně za vykonanou činnost poskytnutou společností CBS Nakladatelství s. r. o., kterou tato společnost odmítla žalobkyni uhradit. Dále si žalobkyně s odkazem na § 7 zákona o daních z příjmů kladla otázku, zda vycházet z definice dílčího základu daně (příjmy mínus výdaje) nebo z definice zjištění dílčího základu daně (s přihlédnutím k úpravám dle § 23 zákona o daních z příjmů). Podle žalobkyně je třeba vycházet z definice dílčího základu daně před úpravami dle § 23 zákona o daních z příjmů. V případě nezaplacené pohledávky zákon sice ukládá tuto pohledávku dodanit, avšak neukládá povinnost podat přehledy o příjmech a výdajích pro účely pojistného na zdravotní a sociální pojištění. Taková pohledávka není příjmem a žádné pojistné se z ní neodvádí.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. S odkazem na doslovné znění právní úpravy a její historický vývoj uvedl, že již z dikce zákona o pojistném na sociální zabezpečení je zřejmé, že vyměřovací základ pro pojistné odpovídá základu daně (resp. dílčímu základu daně) upravenému dle § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů. Sám zákon o pojistném na sociální zabezpečení výslovně odkazuje na užití úpravy dle § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů. Pokud tedy osoba samostatně výdělečně činná svou činnost přeruší a v termínu pro podání daňového přiznání ji znovu nezahájí, vyměřovací základ pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti se u takové osoby stanoví ze základu daně upraveného o hodnotu pohledávek, které by při úhradě byly zdanitelným příjmem. Doplnil, že u žalobkyně není dán rozdíl mezi základem daně a dílčím základem daně s ohledem na to, že žalobkyně měla v roce 2020 příjmy pouze ze samostatné výdělečné činnosti. Pojem zjištěný dílčí základ daně je pak uměle konstruován žalobkyní. Právní úprava (§ 7 odst. 3 věta poslední zákona o daních z příjmů) uvádí, že pro zjištění základu daně (dílčího základu daně) se použijí ustanovení § 23 až § 33 zákona o daních z příjmů. Účelem právní úpravy není zavedení nového pojmu „zjištěný dílčí základ daně“, nýbrž stanovení postupu, jak dílčí základ daně zjistit.

[5] Krajský soud tak uzavřel, že vzhledem k tomu, že žalobkyně ke dni 1. 9. 2020 přerušila svoji samostatnou výdělečnou činnost a do termínu pro podání daňového přiznání ji znovu nezahájila, byla povinna základ daně z příjmů upravit o dosud neuhrazenou pohledávku ve smyslu § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů. Žalobkyně proto postupovala správně, pokud podala dodatečné daňové přiznání a v návaznosti na něj též v souladu s § 15

pokračování

odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení dne 5. 1. 2022 opravný přehled o příjmech a výdajích za rok 2020, kde uvedla daňový základ ve výši 225 047 Kč. Okresní správa sociálního zabezpečení ve Žďáru nad Sázavou pak postupovala rovněž v souladu se zákonem, pokud při stanovení vyměřovacího základu vyšla z tohoto základu daně. Pro postup dle opravného přehledu o příjmech a výdajích za rok 2020 podanému žalobkyní dne 1. 2. 2022 nebyly dány zákonné důvody.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[6] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvádí, že napadený rozsudek je nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka uvádí, že nesouhlasí s tvrzením uvedeným v rozsudku krajského soudu, že vyměřovací základ pro pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti odpovídá základu daně upravenému podle § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů. Stěžovatelka poukázala na změnu právní úpravy přinesenou zákonem č. 540/2020 Sb., kterým se s účinností od 1. 1. 2021 změnil zákon o daních z příjmů a v této souvislosti rovněž dikce § 5b odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení. S ohledem na onu změnu je nutné rozlišovat mezi základem daně a dílčím základem daně.

[8] Stěžovatelka poukázala na to, že dle § 5 odst. 2 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném pro rok 2020, je základem daně součet dílčích základů daně zjištěných podle jednotlivých druhů příjmů. Základ daně je tedy dán až součtem dílčích základů daně. Teprve pro základ daně (další stupeň) se uplatní § 23 zákona o daních z příjmů a jeho odst. 8. Podle posledně uváděného ustanovení platí, že pokud v průběhu zdaňovacího období fyzická osoba přeruší činnost, ze které plynou příjmy ze samostatné výdělečné činnosti (§7) a tuto činnost nezačíná do termínu pro podání daňového přiznání za příslušné zdaňovací období, ve kterém byla činnost přerušena, se rozdíl mezi příjmy a výdaji, z něhož se vychází pro zjištění základu daně za zdaňovací období v případech, kdy poplatník uplatňuje výdaje podle § 7 odst. 7 nebo podle § 9 odst. 4, upraví o hodnotu pohledávek, které by při úhradě byly zdanitelným příjmem.

[9] Postup podle § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů se tak dle názoru stěžovatelky uplatní až při určování finálního základu daně, nikoliv již při určování dílčích základů daně. V souladu s tímto tak stěžovatelka podala u Okresní správy sociálního zabezpečení ve Žďáru nad Sázavou druhý opravný přehled o příjmech a výdajích za rok 2020, kde uvedla opětovně správný dílčí základ daně v původní výši 73 795 Kč, namísto chybně uvedených 225 047 Kč, které v sobě zahrnovaly částku odpovídající neuhrazené pohledávce.

[10] Stěžovatelka zároveň dodává, že se cítí být zkrácena na svém právu na spravedlivý proces, neboť v řízení před krajským soudem jí nebyl (i přes doložení neuspokojivých majetkových poměrů) ustanoven zástupce z řad advokátů. Zároveň spatřuje pochybení krajského soudu v tom, že k návrhu stěžovatelky neprovedl výslech svědka Ing. N. B., který stěžovatelce z odborného hlediska poskytoval rady.

[11] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka je účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena (ustanoveným) advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda toto rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že argumentací, která je nyní vznesena v hlavní kasační námitce, se již principiálně zabýval krajský soud. Stěžovatelka proti ucelené argumentaci krajského soudu nestaví vlastní argumentační rámec. Pokud stěžovatelka neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vůči závěrům krajského soudu, nemusí Nejvyšší správní soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již před ním dospěl krajský soud (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, bod 16).

[15] Podle § 5b odst. 1 věty první zákona o pojistném na sociální zabezpečení ve znění účinném do 31. 12. 2020 *je vyměřovacím základem osoby samostatně výdělečně činné pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti částka, kterou si určí, ne však méně než 50 % daňového základu; daňovým základem se pro účely tohoto zákona rozumí základ daně nebo dílčí základ daně stanovený podle § 7 zákona o daních z příjmů z příjmů ze samostatné činnosti po úpravě podle § 5 a 23 zákona o daních z příjmů, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů, pokud se dále nestanoví jinak.*

[16] Podle § 5b odst. 1 věty první zákona o pojistném na sociální zabezpečení ve znění účinném od 1. 1. 2021 *je vyměřovacím základem osoby samostatně výdělečně činné pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti částka určená touto osobou, která činí nejméně 50 % daňového základu; daňovým základem se pro účely tohoto zákona rozumí dílčí základ daně z příjmů ze samostatné činnosti podle zákona o daních z příjmů, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob.*

[17] Podle § 7 odst. 3 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2020 *jsou základem daně (dílčím základem daně) příjmy uvedené v odstavcích 1 a 2 s výjimkou uvedenou v odstavci 6. Tyto příjmy se snižují o výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení s výjimkou příjmů uvedených v odstavci 1 písm. d). Pro zjištění základu daně (dílčího základu daně) se použijí ustanovení § 23 až 33.*

[18] Podle § 23 odst. 8 téhož zákona pak mimo jiné *pokud v průběhu zdaňovacího období fyzická osoba přeruší činnost, ze které plynou příjmy ze samostatné činnosti (§ 7) a tuto činnost nezabývá do termínu pro podání daňového přiznání za příslušné zdaňovací období, ve kterém byla činnost přerušena, se rozdíl mezi příjmy a výdaji, z něhož se vychází pro zjištění základu daně za zdaňovací období v případech, kdy poplatník uplatňuje výdaje podle § 7 odst. 7 nebo podle § 9 odst. 4, upraví o hodnotu pohledávek, které by při úhradě byly zdanitelným příjmem.*

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud v dané věci uvádí, že pokud stěžovatelka rozlišuje mezi základem daně a dílčím základem daně, pak takové rozlišování v jejím případě nemá místa, neboť se jedná o pojmy v jejím případě zaměnitelné. Dani z příjmů fyzických osob podléhá několik kategorií příjmů – ze závislé činnosti, ze samostatné výdělečné činnosti, z nájmu atd. Každý tento typ příjmu tvoří po odečtení výdajů dílčí základ daně z příjmů. Základ daně z příjmů je pak tvořen součtem jednotlivých dílčích základů daně. V případě stěžovatelky, která měla v roce 2020 příjmy pouze ze samostatné činnosti, je tudíž dílčí základ daně z této činnosti logicky současně základem daně z příjmů.

[20] Odkaz stěžovatelky na změnu právní úpravy není rovněž přiléhavý. S účinností od 1. 1. 2021 došlo ke změně ve znění § 5b odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, který byl novelizován zákonem č. 540/2020 Sb., kterým byl změněn i zákon o daních z příjmů. Dle čl. VI odst. 1 novelizačního zákona se však pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za období před 1. 1. 2021 stanoví podle zákona o pojistném na sociální zabezpečení ve znění účinném před nabytím novelizačního zákona č. 540/2020 Sb.

[21] Na situaci stěžovatelky by však neměla vliv ani terminologická změna dikce § 5b odst. 1 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení (pokud by k ní došlo před 1. 1. 2021). Zákonem č. 540/2020 Sb. došlo k přeformulování vymezení vyměřovacího základu osoby samostatně výdělečně činné, které odkazuje na pojmy ze zákona o daních z příjmů. Touto změnou však podle důvodové zprávy nedochází k věcné změně. Ve větě první se namísto „základ daně nebo dílčí základ daně“ uvádí pouze „dílčí základ daně“, neboť vždy se jedná o dílčí základ daně, a to i v případě, že poplatník nemá příjmy spadající do jiných dílčích základů daně; v takovém případě se dílčí základ daně z příjmů ze samostatné činnosti rovná základu daně. Dále se ruší nadbytečný odkaz na konkrétní ustanovení zákona o daních z příjmů a uvádí se pouze, že se jedná o dílčí základ daně z příjmů ze samostatné výdělečné činnosti podle zákona o daních z příjmů.

[22] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že již z pouhé citace zákona o pojistném na sociální zabezpečení (ve znění účinném pro rok 2020) je zjevné, že vyměřovací základ pro pojistné odpovídá základu daně (resp. dílčímu základu daně) upravenému dle § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů. Sám zákon o pojistném na sociální zabezpečení výslovně odkazuje na užití úpravy dle § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů. Jinými slovy vyměřovacím základem zde není pouhý rozdíl mezi příjmy a výdaji, nýbrž tento rozdíl zvýšený či snížený o částky vyplývající z § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů. Jestliže tedy osoba samostatně výdělečně činná svoji činnost přeruší a v termínu pro podání daňového priznání ji znovu nezahájí, pak se vyměřovací základ pro pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti této osoby stanoví ze základu daně upraveného o hodnotu pohledávek, které by při úhradě byly zdanitelným příjmem.

[23] Kasační stížnost, respektive před ní žaloba stěžovatelky, by mohly být stran jí uplatněné argumentace úspěšné dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2008. Z tehdejší právní úpravy vyplývalo, že vyměřovací základ byl založen na rozdílu mezi příjmy a výdaji – nebyl navázán na základ daně a jeho úpravy ve smyslu § 23 zákona o daních z příjmů. Vyměřovacím základem byla dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2008 částka, kterou si osoba samostatně výdělečně činná určila, ne však méně než 35 % příjmu ze samostatné výdělečné činnosti před rokem 2004, 40 % příjmu ze samostatné výdělečné činnosti v roce 2004, 45 % příjmu ze samostatné výdělečné činnosti v roce 2005 a od roku 2006 50 % příjmu ze samostatné výdělečné činnosti, a to po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení.

[24] Zákon č. 305/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, nicméně s účinností od 1. 1. 2009 novelizoval zákon o pojistném na sociální zabezpečení a zavedl odlišnou úpravu (ta se prakticky do konce roku 2020 nezměnila), která již přímo odkazovala na základ daně z příjmů a jeho úpravy. Od roku 2009 tak je vyměřovací základ pro pojistné odvozován od základu daně z příjmů po úpravě podle § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů (jak plyne z výše citované právní úpravy).

[25] Krajský soud proto správně uzavřel, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka ke dni 1. 9. 2020 přerušila svoji samostatnou výdělečnou činnost a do termínu pro podání daňového přiznání ji znovu nezhájila, byla povinna základ daně z příjmů upravit o dosud neuhrazenou pohledávku ve smyslu § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů. Uvedenému stěžovatelka vyhověla tím, že podala dodatečné daňové přiznání a v návaznosti na něj též v souladu s § 15 odst. 2 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení dne 5. 1. 2022 opravný přehled o příjmech a výdajích za rok 2020, kde uvedla daňový základ ve výši 225 047 Kč. Z tohoto základu daně byl správně stanoven vyměřovací základ pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (onen výpočet ostatně stěžovatelka nespornuje). První kasační námitka stěžovatelky tak není s ohledem na výše uvedené důvodná.

[26] Nedůvodnou je rovněž námitka stěžovatelky, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť jí pro řízení před krajským soudem nebyl ustanoven zástupce z řad advokátů. Stěžovatelka žádala v řízení před krajským soudem o ustanovení zástupce z řad advokátů. Výrokem I. usnesení krajského soudu ze dne 2. 11. 2022, č. j. 55 Ad 4/2022-76, její žádosti nebylo vyhověno. Kasační stížnost proti výroku I. posledně uvedeného usnesení krajského soudu byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2023, č. j. 2 As 288/2022-15, zamítnuta. O žádosti stěžovatelky o ustanovení zástupce z řad advokátů tak bylo již pravomocně rozhodnuto i na úrovni Nejvyššího správního soudu. Její námitka stran toho, že uvedeným došlo k porušení jejího práva na spravedlivý proces, jde nyní mimo předmět nyní projednávané věci. Nadto v nynějším řízení před Nejvyšším správním soudem byla stěžovatelce zástupkyně z řad advokátů ustanovena.

[27] Pokud jde o neprovedení výslechu stěžovatelkou navrhaného svědka Ing. B., k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu spisu vedeného před krajským soudem plyne, že stěžovatelka v replice k vyjádření žalované ze dne 3. 2. 2023 (č. l. 96 spisu krajského soudu) přiložila „Stanovisko k vyjádření žalované k žalobě“ od Ing. B., daňového poradce (č. l. 97 spisu krajského soudu). Krajský soud se s tímto vypořádal u ústního jednání (jak je uvedeno i v bodě 10 jeho rozsudku) tak, že důkaz stanoviskem Ing. B. neprovedl s tím, že se nejedná o znalecký posudek o odborné otázce, nýbrž o vyjádření právního názoru. Krajský soud proto uvedenou listinu bral jako doplnění argumentace obsažené v žalobě a s obsahem onoho stanoviska se vypořádal v odůvodnění svého rozsudku. Stěžovatelka výslech Ing. B., jakožto svědka, nenavrhovala, proto je i tato její kasační námitka nedůvodná.

IV.

Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, náleželo by jí tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložila.

pokračování

Žalované však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

[30] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 2. 1. 2024, č. j. 5 Ads 303/2023-9, stěžovatelce ustanovil zástupkyní advokátku Mgr. Denisu Soukup Hrušákovou. Ustanovené zástupkyni přísluší za zastupování stěžovatelky odměna a náhrada hotových výdajů (náklady nese stát). Ustanovená zástupkyně v řízení o kasační stížnosti učinila dva úkony právní služby, a to první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky za jeden úkon právní služby přísluší odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Ke každému z těchto úkonů se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024, ve výši 300 Kč.

[31] Ustanovené zástupkyni stěžovatelky se tedy určuje odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti [6 200 Kč (dva úkony právní služby) + 600 Kč (náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby)], zvýšená o DPH ve výši 1 428 Kč (počítáno z odměny a náhrad). Odměna a náhrada hotových výdajů tak činí částku 8 228 Kč. Tuto částku jí Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

[32] Nejvyšší správní soud postupoval při vyčíslení odměny a hotových výdajů ustanovené zástupkyně stěžovatelky podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024. Od 1. 1. 2025 nabyla účinnosti vyhláška č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Nicméně dle čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb. platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. března 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu